

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὠφελείαν καὶ ὑπὸ τοῦ ὀικουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμήνος δρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγέλου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κότρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1921

Ἔτος 44ον — Ἀριθ. 2

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΕ GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἦταν εἰκόνα μαγευτικῇ. Φοροῦσαν δὲς μακρὰ φουσάτια καὶ σὰ κοματιστά τοὺς μαλλιά εἶχαν στεφάνια ἀπὸ φυσικὰ τριαντάφυλλα.

Ξαφνικά, μέσ' στὴν κατάλευκην σειρά, ἔγινε ταραχή. Ἐνα κοριτσάκι εἶχε γλυστρήσει στὸ παρκέτο καὶ τὸ στεφάνι τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ ξανθὰ του μαλλιά καὶ σκορπίστηκε χάμω. Σὲ λίγα λεπτά, ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα δὲν εἶχαν μείνει παρὰ τὰ πέταλα, σκορπισμένα καὶ πατημένα.

Τὸ κορίτσι μάζεψε ὅ,τι μπόρεσε καὶ ἔσπασε σὲ κλάμματα. Ἦταν ἡ σειρά του νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τῆς Ζίνας. Δὲν τόλμησε νὰ κἀνὴ πίσω : προχώρησε πρὸς τὸ θρόνον, γεμάτο στενοχώρια καὶ ταραχή.

Τότε ἡ ἀδ' ὀρθωτὴ Ζίνα, βάλλοντας πάλι τὰ γέλια, σήκωσε τὰ χέρια τῆς, ἔβγαλε τὸ στέμμα τῆς, τὸ βασιλικὸ τῆς στέμμα, καὶ τὸ φόρεσε στὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιοῦ.

—Μὴν κλαῖς, Λινοῦλα, τῆς φιλθόρισε. Τὸ στέμμι' αὐτὸ ἀξίζει ὅσο καὶ τὸ στεφάνι σου. Καὶ σὲ βεβαιώνω πὼς θὰ προτιμοῦσα νάμαι στὴ θέση σου, παρὰ σ' αὐτὴ πύμαι τώρα!

Αὐτὸ πᾶν ἦταν σκάνδαλο! Ὁ ἀντιβασιλεὺς σηκώθηκε, πήρε τὸ ἔμβλημα τῆς βασιλείας, ποὺ τόσο ἐπιπόλαια τὸ μεταχειρίστηκε ἡ Ζίνα, καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θέση του, πάνω στὰ μαῦρα μαλλιά τῆς μικρῆς τρελλῆς βασιλίσσης.

—Μὴν ξεχνᾶς, εἶπε σιγὰ στὴν ἀνεψιά του, ὅτι ἀπὸ σήμερὰ ἀνέγκεις στὴν Ἱστορίαν καὶ ὅ,τι κάνεις, θὰ τὸ γράφει μιὰ μέρα!

Ἡ παρατήρηση αὐτὴ δὲ φάνηκε νά-καμει μεγάλη ἐντύπωση στὴ Ζίνα.

Μερικοὶ αὐλικοὶ εἶχαν χειροκροτήσῃ τὴ χειρονομίαν τῆς ἐπείνη. Οἱ πιδὲ ἡλικιωμένοι ὅμως καὶ οἱ πιδὲ φρόνιμοι

κουνοῦσαν τὸ κεφάλι μὲ ὕφος αὐστηρό: μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ τὸ διαβολάκι μὲ τὰ βελουδένια μάτια δὲν ἀντιπροσώπευε ἄμεμπτα τὴ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια!..

Ἐπὶ τέλους ἡ τελετὴ τελείωσε χωρὶς νὰ τὴν κόψουν. Ἡ μεγάλη σάλα σχεδὸν εἶχε ἀδειάσει. Μόνο ἡ μικρὴ βασιλίσσα, ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἡ γυναῖκα του καὶ ἕνας ὄμιλος ἀπὸ ἀξιωματικούς ἔμεναν ἀκόμη.

Ἡ Ζίνα, ποὺ εἶχε χάσει πᾶν τὴν δ-

τραπεζάκι μὲ λογιῆς-λογιῆς γλυκίσματα.
—Ἀχ, ἀγαπημένες μου, εἶπε ἡ Ζίνα, τί φριχτὴ ἡμέρα!.. Ὁραῖο πρᾶγμα νά-σαι βασιλίσσα! Ἐσπασα μ' αὐτὰ τὰ βασιλιάροδχα! Κι' αὐτὴ ἡ ἐρμείνα μὲ κάψει σὰν ἀρκοῦδα!

Καὶ μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια, χωρὶς βασιλοπρέπεια καμμιὰ, ξεφορτώθηκε τὸ βασιλικὸ μανδύα καὶ τὸν πέταξε κουδάρι πάνω στὸ ντιβάνι.

Ξαφνικά, θόρυβος καὶ φωνὲς ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν.

—Τί ναι πάλι; ῥώτησε ἡ Ζίνα.

Μιὰ κυρία τῆς τιμῆς ἀνοίξε τὴν πόρταν, χαίρεττες καὶ εἶπε:

—Ὁ λαὸς ζητεῖ τὴ Μεγαλειότητά Σας. Μαζεμένους κάτω ἀπ' τ' ἀνάκτορα, θέλει νὰ ἰδῇ στὸ μπαλκόνι τὴ χαριτωμένην του βασιλίσσαν.

—Ναί, εἶπε ἡ Ζίνα, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἡ χαριτωμένην του βασιλίσσαν κουράστηκε. Τώρα τρώει ἕνα παγωτὸ φράουλα, ἕνα ἐξαιρετικὸ παγωτὸ, ποὺ ἂν τ' ἀφίσῃ, θὰ λυώσει. Ἐπειτα δὲν ἔχω καμμιὰ δρεξὴ νὰ ἐπιδειχθῶ σὰν περίεργον ζῷον ἀπ' τὸ κλουβί του.

Ἡ κυρία τῆς τιμῆς δυσανασχέτησε. Πρόσεξε μιὰ στιγμὴν στὶς φωνὲς καὶ ἐπρόσθεσε:

—Ἀκούτε λοιπὸν πῶς σὰς καλοῦν οἱ δῆμοι Σας! Οἱ φωνὲς τοὺς εἶναι ἀπειλητικὰς...

Τὸ κορίτσι ἔκανε κίνημα ἀδιαφορίας. Ἐτρώγε τὸ παγωτὸ σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ μικρὰς κουταλίς, γὰρ νὰ νοιώθῃ καλύτερα τὴ γλύκιναν του...

Καθὼς γόρισε, ἡ κυρία Ροζेमὸντ εἶδε τὸ μανδύα πεταμένον στὸ ντιβάνι. Ἐπείνε τὴν ἀγανάκτησίν τῆς καὶ χτύπησε γὰρ νάρθη ἡ καμαριέρα νὰ τὸν διπλώσῃ καὶ νὰ τὸν φυλάξῃ.

Οἱ δύο γυναῖκες κοίταξαν τὸ κορίτσι, ποὺ εἶχε τὴ μύτη χαμωμένην στὸ πορσελάνινον φλυτζάνι του. Κι' ἐνῶ ἔβλεπε τὸν θόρυβον μεγάλων, ἀλλάξαν μιὰ ἀπελπισμένην ματιὰ.

Τέλος ἡ Ζίνα σηκώθηκε, γλείφοντας ἀκόμη τὰ ὑγρά χεῖλη τῆς μὲ τὴ ῥό-

Ἀρχισαν νὰ μοιράζουσι τὸ λαὸ γλυκίσματα...
(Σελ. 10, στ' α')

πομονή τῆς, κατέβηκε ἀπ' τὸ θρόνον καὶ ἀνέβηκε τρεχάλα σὰ διαμερίσματά τῆς, ὅπου βρῆκε δύο κορίτσια τῆς ἡλικίας τῆς, ἀπὸ τὴν τιμητικὴν σπονδεῖαν καὶ αὐτὰς, τίς στενὲς φίλενά-δες τῆς Μίλλου ντὲ Νερβὰλ καὶ Κάρολαν ντὲ Λαυί. Τὶς περιέμενε καὶ ἕνα

δινή της γλωσσίσσα. Κι' εἶπε στήν Κυρία:

—Μέ σκότισαν κι' αὐτοί οἱ ἄνθρωποι!... Ἀντὸς λέτε νὰ σωπάσουν; Μόνο ἓνα μέσο ὑπάρχει γιὰ νὰ σωπάσουν, Μεγαλειότητά της.

—Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ ἔτσι πρέπει, θὰ τοὺς κάνουμε τὸ χατήρι... Φορέστε μου πάλι τὸ γεροντίστικο αὐτὸ μανδύα...

Ἡ βαρεῖά ἐρμίνη πτόλισε πάλι τοὺς λεπτούς της ὤμους.

—Ἐλάτε μαζί μου, Μίλλο καὶ Κάρολα.

Ἀνάμεσα στίς δυὸ φίλες της, ἡ Ζίνα ἐφάνηκε πίσω ἀπ' τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ. Ἀτέλειωτες ἐπευφημίες καὶ ζητωκραυγὲς ἀντήχησαν στήν πλατεῖα.

Με τὰ μάγουλα κόκκινα, γελαστή, ζωηρή, ἐνθουσιασμένη μπρὸς τὸν ἐνθουσιασμό ποὺ ἀνέβαινε πρὸς αὐτή, ἡ Ζίνα χαιρετοῦσε με τὸ χαριτωμένο της κεφάλι καὶ τὰ πλήθη.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀντιβασιλῆ Ροδόλφου, ὑπηρέτες φορτωμένοι μεγάλα πανέρια, ἄρχισαν νὰ μοιράζουν στὸ λαὸ γλυκίσματα καὶ νομίσματα ἀσημένια.

Τὰ χαμίνια ἔτρεχαν, ἔσπρωχναν τὸν ἄλλο, κι' ὁ ἐνθουσιασμός ἐμεγάλωνε ὁλοένα.

Ὡστόσο, μέσα στὸ πλῆθος, ἓνας μαυροντυμένος ἄνθρωπος πηγαίνονταν χωρὶς νὰ φωνάξῃ ζήτησιν καθόλου.

Εἶχε γυρίσει σπῆτι του, κι' εἶχε βγάλει τὴν ἐπίσημη στολὴ του ποὺ ἡ Ζίνα τὴν χαρακτήριζε γελεῖα. Ντυμένος ἀπλὰ τώρα, με τὸ καπέλλο χωμένο ὡς τὰ μάτια, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου κ. Μάρφας κοίταζε τὴ χαριτωμένη μικρὴ βασίλισσα ποὺ χαιρετοῦσε ἀπ' τὸ μπαλκόνι, κι' ἦταν ὅλος μίσος καὶ μνησικακία.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ δὲ λησμονοῦν μιὰ προσβολὴ κατὰ τοῦ ἐγωισμοῦ των.

—Μικρὴ βασίλισσα... μικρὴ βασίλισσα, φιδύριζε. Ἐχεις πεποίθησι στὸ λαὸ σου. Μὰ δὲ θὰ χάσῃς τίποτε ἀν περμένῃς!

Καθὼς μονολογοῦσε ἀκόμη αὐτὸς ὁ κακός, ἓνα μαῦρο σύννεφο σκέπασε τὸν ἥλιο. Τὸ τόσο χαρούμενο θέαμα ἔγινε ξαφνικὰ μελαγχολικόν. Μιὰ ριπὴ ἀνέμου ἔκαμε τὰ χλωμά φύλλα νὰ σαλέψουν.

Κι' ἐκεῖ φηλὰ στὸν οὐρανόν, ὅπου ἐτοιμαζόταν νὰ ξεσπάσῃ ἡ Θέλλα, περνοῦσε γοργὰ ἓνα μαῦρο κοπάδι κοράκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ ὑπογραφή

Ἡ Ζίνα δὲν εἶχε ἀναλάβει ἀκόμη ἀπ' τοὺς κόπους τῆς χθεσινῆς ἡμέρας. Δὲν τῆς ζήτησαν τίποτε λιγότερο, παρὰ νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή της κάτω ἀπὸ καμμιά ἐκατοστὴ χερτιά, ποὺ ὁ ἀντι-

βασιλιάς τὰ εἶχε διαβάσει με πολλὴ προσοχή.

Ἡ ὑπογραφή τῆς βασίλισσας ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα τῆς ἐφάνη μᾶλλον διασκεδαστικόν καί, μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ ἔκανε νὰ φαίνονται τὰ ρόδινα λακκάκια τοῦ προσώπου της, ἔλεγε:

—Ἔτσι δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τ' ὄνομά μου!.. Τόγραφα τώρα-δὲ δεκαπέντε φορὲς κατὰ συνέχεια!

Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμη βάλει τριάντα ὑπογραφές, κι' ἡ Ζίνα νόσταζε καὶ σχεδὸν κοιμώταν.

Τὰ δάκτυλά της εἶχαν μουδιάσει καὶ με κόπο κρατοῦσαν τὸν κοκκαλέ-

—Καλὰ λοιπόν, θὰ τοὺς κάνουμε τὸ χατήρι... (Σελ. 10, στ. α')

νιο κοντολοφόρο με τὸ διαμαντένιο μονόγραμμα.

—Τὶ μπελλάς! ἀναστένανε.

Μιὰ μικρὴ προσπάθεια ἀκόμη κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα εἶχε ὑπογράψει τὰ μισὰ χερτιά.

Μέσα τῆς τῆς ἀποφασίζει: ἄλλη ὑπογραφή δὲ θὰ ἔβαζε σήμερα. Κι' ἀν οἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους πῆγαιναν κατὰ διαδόλου, δὲν ἔδινε πεντάρα...

Ναί, ἀλλὰ πὼς νὰ ξεφύγῃ;

Ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος, ὁ θαλαμηπόλος κι' ἡ κυρία Ροζεμόντ περίμεναν τὴν καλὴ τῆς διάθεσιν με πολλὴ ἐπιείκεια. Μὰ δὲν ἐννοοῦσαν καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ ξεφύγῃ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ βασίλισσα ἀπλωσε τὸ μικρὸ τῆς μπράτσο στὸ τραπέζι, ἀκούμπησε τὸ αὐτὸ τὸ κεφάλι της καί, με τὰ βλέφαρα κλειστά, ἔκανε πὼς κοιμάται.

—Ζίνα.. Ζίνα!.. τῆς φώναζε σιγανὰ ὁ θεὸς της.

Μὰ ἡ μικρούλα ἔμενε ἀσάλευτη.

Ἐκεῖνος ἐκοιμήθη τὸ κεφάλι καὶ μουρμούρισε:

—Τὶ νὰ κάμουμε τώρα;

—Ἀφήστε τὴ Μεγαλειότητά της νὰ κοιμηθῇ, εἶπε ὁ θαλαμηπόλος. Τ' ἄλλα χερτιά τὰ ὑπογράφει αὐρίο.

—Αὐτὴ ἡ λύση ἐπιβάλλεται, εἶπε μ' ἐπίσημο ὄψος ὁ ἀντιβασιλιάς.

Τότε ὅλοι χαμήλωσαν τὴ φωνή, κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους καί, πατώντας στὰ νύχια, βγήκαν ἀπ' τὸ βασιλικὸ γραφεῖο. Μόνο ἡ κυρία Ροζεμόντ ἔμενε κι' ἔριξε μιὰ λευκὴ κουβέρτα πάνω στήν ἀποκοιμισμένη μικρὴ βασίλισσα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλοῦν οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, τράβηξαν τίς βαρεῖες μετάρσιες κουρτίνες.

Μὰ ἡ Ζίνα πιάστηκε στήν ἴδια τῆς τὴν παγίδα. Βαστώντας τὰ γέλια, εἶχε κλείσει τὰ μάτια τόσο καλὰ κι' ἔμενε σὲ τόσο τέλεια ἀκίνησια, ὥστε σὲ πέντε μόλις λεπτά ἀποκοιμήθηκε σ' ἀλήθεια.

Κι' ὅταν ἡ Μίλη κι' ἡ Κάρολα, ποὺ τίς εἶχαν προσκαλέσει νὰ παίξουν με τὴ βασίλισσα, ἤρθαν σ' ἀνάκτορα, τοὺς εἶπαν ὅτι ἡ φιλενάδα τους τὴν ἔριξε βαρεῖα στὸν ὕπνο!

Περίμεναν λιγάκι κι' ὕστερα ἔφυγαν λοπήμενες.

Ὅταν τέλος ἡ Ζίνα ἄνοιξε τὰ βλέφαρα, δοκίμασε ἀποκοιμητὴν ἐκπληξὴ βλέποντας μπροστά της τὸ τραπέζι τοῦ γραφείου, ἀντὶ γιὰ τὸ κρεβάτι της.

Σὲ λίγο ὅμως θυμήθηκε τὴν πονηριά της καὶ τὴν ἐπίασαν τὰ γέλια.

Μὰ δὲ γέλασε πολὺ: Τεντώθηκε σὰ γατοῦλα ποὺ ξυπνᾷ, χασμουρήθηκε δυὸ τρεῖς φορές, χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ πρόσταξε νὰ ἐτοιμάσουν τσάι γι' αὐτή καὶ τίς δυὸ φιλενάδες της.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἐξω δυνατὸς βοριάς φυσάει,

πέφτει ἐλαφριά κρύα βροχή.

Ἀπ' τὸ παραθύρι δυὸ ἀγγελούδια

βλέπουν τὰ ρούκια στὴν αὐλή.

Πάνε τὰ παιγνίδια, τὰ τραγούδια!

Πέρασε τὸ καλοκαίρι, πάει!

Ἦρθε πάλι, νὰ το, καὶ πασχίζει

ἀπ' τὸ τζάμι τὸ πουλὶ νὰ μῇ.

Ροδοπέταλο ἄστρο θὰ στολίσῃ

μ' ἄσπρο φέρεμα αὐρίο τὴ γῇ

κι' ἡ φωτιά στὸ τζάκι θὰ ροδίξῃ.

Μάτια ἀστραφτερά, χεῖλια κοράλια

καθισμένα δίπλα στὴν γιγαῖα,

πίσω ἀπ' τὰ θαμπὰ της ματογυῖα

θὰ ζητήσουν τὴν τὴν χαρὰ.

Πέρασε τὸ καλοκαίρι, πάει,

τῶν παρμυθιδῶν ἦρθε ἡ σειρά

καὶ ἡ καλὴ γιγαῖα χαμογελάει.

Π. Α. ΜΙΧΑΗΛ

ΑΥΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΝ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...

Τότε ὁ Ριρὴς ἄνοιξε διάπλατα τὰ δυὸ μεγάλα φωτεινά του μάτια, κοίταξε καλὰ-καλὰ τὸν οὐρανόν—καὶ πέθανε.

Κι' ἡ ψυχούλα του τινάχθηκε σὰ βέλος μέσ' στὸ διάστημα, πέρασε μεσ' ἀπ' τοὺς πλανῆτες, κι' ἀπ' τὸ χλωμὸ τὸ γαλαξία, κι' ἔφθασε, ἀλκφριὰ καὶ λοτρωμένη, στὸ ἀχανὲς βασίλειο τοῦ αἰθέρος.

Ἐκεῖ, ἔρρηκε τὸ φίλο του τὸ Ντόρη, ποὺ εἶχε πεθάνει λίγα χρόνια πρίν, καὶ κείνος ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν φίλησε:

—Ἦρθες καὶ σὺ, Ριρή μου! σὴν καὶ τώρα θὰ περάσουμε καλὰ...

Καὶ τὸν τράβηξε μαζί του, στίς πιὸ ἀπόρητες γωνιὲς τοῦ διαστήματος, νὰ τοῦ δείξῃ τὰ μυστήρια τοῦ Παντός...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τὸ σῶμα τοῦ Ριρὴ ἦταν ἐκπληκτικόν, μ' ἓνα κερί ἀναμμένο καὶ με τὰ χερὰκια σταυρωμένα, στὴ μεγάλη σάλα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν κόσμος γύρω, κι' ἡ ἄσπρη γατοῦλα, ἡ Ψιφίνα, καθόταν ἡσυχα-ἡσυχα σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἔβλεπε μ' ἀπορία τὰ σοῦρτα-φέρτα, κι' ἔγλειψε ποὺ καὶ ποὺ τὸ ποδαράκι της. Ἦξερε πὼς ἔπρεπε νὰ μένῃ σιωπηλὴ, καὶ νὰ ὑπομένῃ, ὅταν οἱ ἄλλοι κλαίνε: σὰ νῆνοιωθε τὴ σημασία τοῦ χαμοῦ, ἡ μᾶλλον ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὴν ἐνοιωθε, τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲ νιαούριες καθόλου: σὰ τελευταῖα, πῆγε καὶ κρουλουριάστηκε σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, μέσ' στὸ διπλὰνὸ τὸ σκαλονάκι, καὶ τὴν ἐπῆρε ὁ ὕπνος.

Κι' ἐνῶ κοιμώταν, ἡ ψυχούλα της, πῆγε φηλὰ καὶ ἔρρηκε τὸν Ριρή. Τὸν ἔρρηκε τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ γύριζε, ἓνα μικρὸ ἀγγελάκι, με τὸ Ντόρη.

Κι' ὁ Ριρὴς τὴ γνώρισε ἀμέσως, γιατί, ἐκεῖ πέρα, στὴ μεγάλη ἐκείνη ζωὴ, τίποτα δὲ χωρίζε, μήτε μπαίνει ἐμπόδιο σ' ὅ,τι πρέπει κι' ὅ,τι θέλουμε νὰ ἴδωμε (ἐκεῖ, κανένας νόμος φυσικός, μόνο ἡ Ἀγάπη κυριαρχεῖ καὶ βοσιλεύει):

—Ἦρθες καὶ σὺ, Ψιφίνα;

—Ὅχι, δὲν ἦρθ' ἀκόμα, ἐγὼ κοιμάμαι: ἦρθα μοναχὰ γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ...

—Τὶ κάνουν κάτω;

—Κλαίνε. Θαρροῦν πὼς δὲν ὑπάρχεις πιά, καὶ κλαίνε. Ἐγὼ ὅμως, ποὺ κατὶ ἔξρω παραπάνω, δὲ σ' ἔκλαφα καθόλου, μόνο ἔτρεξα ἐδῶ νὰ σ' ἀνταμώσω. Τὶ θέλεις νὰ τοὺς πῶ;

—Νὰ μὴ λυποῦνται καὶ νὰ περιμένουν. Θὰ ῥθῇ μιὰ μέρα, σύντομα.

—Τὸ ξέρω.

Κι' ἡ Ψιφίνα γύρισε καὶ ξύπνησε. Τέντωσε τὰ λευκά της ποδαράκια, χασμουρήθηκε, κατέβηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα κι' ἔτρεξε στὴ μητέρα τοῦ Ριρὴ.

Ἡ δόλια ἦταν πεσμένη στὸ κρεβάτι καὶ ποὺ καὶ ποὺ οἱ λυγμοὶ τῆς τρανταζαν τὸ σῶμα, σιωπηλά.

Πῆγε καὶ κάθησε κοντά της, κι' ἔκαμε δοκιμὴ νὰ τῆς μιλήσῃ σιγανὰ σ' αὐτή.

Μὰ ἐκείνη—Θεέ μου—πὼς νὰ κατὰλθῃ!

Τότε σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν πατέρα: ἦταν μέσ' στὸ γραφεῖο του, κι' εἶχε τὰ μάτια ἐμπρὸς τοῦ, ἀφαιρεμένα, κι' ἦταν σὰ μαραμένος ἀπ' τὴ λύπη: δοκίμασε νὰ τοῦ τραβήξῃ σιγὰ τὴν προσοχή, μὰ κείνος οὔτε γύρισε νὰ τὴν κοιτάξῃ διόλου.

Τὰ ἴδια καὶ με τὸ μικρὸ του τ' ἀδελφάκι.

Τότε κατὰλαβε πὼς δὲ μπορούσε νὰ τοὺς μιλήσῃ, καὶ κατὰλθῃ νὰ βγῇ στὸ περιβόλι, καὶ νὰ μιλήσῃ με τὸ σκύλο. Δὲν τὰ χαν ἀκριβῶς πολὺ καλὰ, μὰ ἡ περίστασις ἦταν τέτοια, ποὺ ἦταν ἀνάγκη ἀπόλυτη νὰ κάμουνε γιὰ λίγο ἀνακαυχή. Ὁ Ζάπ, στὴν ἀρχή, τὴν ταύρισε, ὅστερα ὅμως τὴν ἄκουσε με προσοχή, κι' ἔδωσε τὴ γνώμη του καὶ κείνος.

Τὸ πρᾶγμα δὲ χωροῦσε ἀναβολή. —Τότε ἡ Ψιφίνα, τὸ βράδυ ποὺ κοιμήθηκε, πῆγε πάλι στὸ Ριρή καὶ τοῦ εἶπε τὸ καὶ τὸ.

Κι' ὁ Ριρὴς λοπήθηκε κατὰκαρδὰ, καὶ δυὸ ἄστρα κύλησαν, μὲγάλα καὶ παράξενα, καὶ χάθηκαν στὸ διάστημα, γι' αὐτό!

Τότε ἡ Ψιφίνα σκέφθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Θέλεις νὰ πᾶς στὴ θέση μου στὸ σπῆτι, κι' ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ λίγον καιρό; ἐσὺ ἴσως ἔρρης κανένα τρόπο νὰ τοὺς μιλήσῃς.

Κι' ὁ Ριρὴς πῆδησε ἀπ' τὴ χαρὰ του, μόλις τὰ κούσε. Καὶ δυὸ μεγάλοι ἡλιοὶ ἀναφάν στὴν ἄκρῃ τοῦ διαστήματος, γι' αὐτὸν ἓνα πλῆθος κόσμων κινήθηκαν εὐθὺς ὁλόγυρά τους, σὰ μιὰ πομπὴ χαρμόσυνη κι' ὠραία.

Κι' ὁ Ριρὴς ἔβηκε τότε σπῆτι του, μέσ' στὸ λευκὸ κορμάκι τῆς Ψιφίνας...

Ἐτρεξε χαρῶπα σ' ὅλες τίς κάμαρες, καὶ ἔρρηκε τοὺς δικούς του, μαυροντυμένους καὶ σὲ βαθειὰ ἀπελπισία.

Τριφτήκε στὸ χέρι τῆς μανούλας του, σκαρφάλασε στοῦ πατέρα του τὰ γόνατα, μὰ ὅλοι τὸν σπρώχναν ἡμερὰ καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ προσέξῃ διόλου...

Μόνο ὁ Ζάπ τὸν γνώρισε καὶ πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαρὰ του.

Τότε προσπάθησε νὰ βρῇ ἓναν τρόπο, νὰ ἐπικοινωνήσῃ. Μὰ ἐστάθη ἀδύνατο. Ἦσαν στερημένος ἀπ' τὸ μόνο μέσο, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ συνεννοηθῇ: τὴν τρυφερὴν ἀνθρώπινη καλιὰ...

Καὶ τὸ πῆρε ἀπόφασι: νὰ ζήσῃ

κάμποσον καιρὸ πλάι στοὺς δικούς του καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦταν καὶ ἀκατόρθωτο. Κατὰλαβε πὼς εἶχανε μιὰ σκέπη ἐμπρὸς στὰ μάτια ποὺ τοὺς στεροῦσε ἀναγκαστικὰ τὴν ὕψῃ τῆς ἀλήθειας... Ἴσως καὶ νὰ ἦταν ἐπὶ τοῦτο ἀπὸ τὴ Φύσιν, γιὰ κάποιους ἀνεξιχνίαστους σκοποὺς της...

Κι' ἀληθινὰ, σιγὰ-σιγὰ, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ νίκησε, καὶ κατόρθωσε νὰ μαλακώσῃ τὸ πικρὸ τὸ πένθος με τὴ φωτεινὴν του παρουσία.

Ἐβλεπε κάθε βράδυ τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ Ντόρη, καὶ τοὺς διηγόταν ὅλα τοῦ τὰ νέα.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βάσταξε ἀρκετὰ. Σιγὰ-σιγὰ τὰ μαῦρα βγήκαν ἀπ' τὸ σπῆτι, ἡ μαννούλα τοῦ χαμογέλασε πρῶτῃ φορά. καὶ ὁ πατέρας ἄρχισε νὰ πηγαίνει σὲς δουλειὲς του, σὰν καὶ πρῶτα.

Ὅσο γιὰ τ' ἀδελφάκι του, ἐκεῖνο εἶχε παρηγορηθῇ πρωτότερα, κι' ἔπαιζε με τὸ τόπι του, μαζὺ με τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ Ζάπ. Πολλὲς φορές, καὶ οἱ τρεῖς τους, χαλοῦσαν τὸν κόσμον μεσ' στὸν κήπο. Τὴ νύχτα κοιμόταν ἀγκαλιὰ με τὴν Ψιφίνα, καὶ ὁ ὕπνος τοῦ πάντα ἦταν χαρούμενος.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, ἡ γαλήνη γύρισε πάλι στὸ σπῆτι τοῦ Ριρὴ.

Καὶ μιὰ βραδυά, ἀφοῦ εἶδε πὼς ὅλα ἦταν ἐν τάξει, ἡ Ψιφίνα κοιμήθηκε γιὰ πάντα: δὲν ἦταν δὲ κι' αἰώνια. Κι' ἡ ψυχούλα τοῦ Ριρὴ γύρισε ὀριστικὰ στὸν οὐρανόν, καὶ βάλθηκε νὰ περιμένῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσο νὰ ῥθῇ ἡ σειρά τους: ποὺ, φυσικὰ, δὲν ἦταν πλέον ν' ἀργήσῃ...

Κι' ἡ ἀληθινὴ Ψιφίνα, ποὺ εἶχε χάσει καὶ κείνη τὸ γῆινο τὸ κορμάκι της, πῆγε κι' ἔγινε ἓνα ὁλόλευκο λουλούδι, στὴν πιὸ κρυφὴ μεριὰ τοῦ περβολιοῦ, ὅχι γι' ἄλλο λόγο, μὰ γιὰ νὰ ῥθῇ κανονικὰ ἡ σειρά της καὶ κείνης, ὡς πού νὰ τὴν καλέσῃ ὀριστικὰ, στὴ συντροφιά τῶν ἄλλων, ἡ καλωσόνη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὰ γινόνταν ἓνα καιρὸ στὸν κόσμον.

Ἀπ' ὅλη ὅμως αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, κανένας δὲν ἔπῃρε μεμοριὰ.

Μὰ ἐμεῖς ξέρουμε, ὡστόσο, τὴν ἀλήθειαν—ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε τὰ πρᾶγματα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὀψιν, μὰ δὲν τὴ λέμε κανενός, τόσο εἶναι ἀλλόκοτη καὶ ἀπίστευτη στοὺς ἄλλους, ποὺ ἔχουν τὴ σκέπην πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΡΗΤΑ

Ἄδικα, φτωχέ, παλεύεις
Δυὸ κυρίους σὰν δουλεύεις.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΛΟΣ μας φίλος 'Ελευθέρι Πατριόδα έχει μερικές απορίες για την ποίηση, που σ'αμαθής το Γυμνάσιό του δεν έπραξε ίσως να τις έχει, αλλά δε φταίει, λέει, γιατί κανένας καθηγητής δεν του τις έλυσε ποτέ. 'Απορώ λιγάκι γι' αυτό, γιατί με ρωτά πράγματα που έχω τά ξαμθα στο Γυμνάσιο. Δεν θυμώμαι όμως και σ'ε ποιά τάξη. 'Ισως σ'ε ανώτερη από κείνη που βρίσκεται σήμερα ο φίλος μας. 'Αλλ' ες αφήσουμε αυτό το ζήτημα και ες έλθουμε στις απορίες του που, για τον ένα ή τον άλλον λόγο, θα τις έχουν κι' άλλοι πολλοί.

'Ακούει, μου γράφει, να λένε πως οι στίχοι πρέπει να ομοιοκαταλητούν· εν τούτοις βλέπει ποιήματα χωρίς ομοιοκαταληξία. 'Ακούει επίσης πως οι στίχοι πρέπει να έχουν ίσες συλλαβές· κι' όμως συχνά βλέπει δυο στίχους που ομοιοκαταλητούν, ο ένας να έχει διπλάσιες συλλαβές από τον άλλο. Τι συμβαίνει λοιπόν;—Λένε πάλι λυρική ποίηση, σονέτο, έλεγείο κτλ. Τι σημαίνουν αυτά όλα; Κι' εν γένει τί πράγμα είναι ή ποίηση; Και τέλος τί ωφέλεια μπορεί να μάς δώσει ένα ποίημα που εξομνεί την άνοιξη ή τη φύση;

Τι πολλές, μά και πόσο διάφορες και ποικίλες οι απορίες του φίλου μας! 'Αρχίζουν, βλέπετε, από τις στενότερες, τις ειδικότερες λεπτομέρειες, για να φτάσουν στις πλατύτερες γενικότητες. 'Εγώ όμως πρέπει να αρχίσω από τα πιο απλά: από τις τελευταίες για να φτάσω στις πρώτες. Κι' απαντώ πως είν' ένα πρόβλημα που πολλές φορές απασχόλησε τους φιλοσόφους, αν δηλαδή ή ποίηση γενικά είναι χρήσιμη και σ'ε τι μπορεί να μάς ωφελήσει ένα ποίημα που εξομνεί την άνοιξη ή τη φύση. 'Ο Πλάτων μάλιστα, καθώς θα έχετε ακουστά, έφτασε να εξορίσει τους ποιητές από την ιδανική Πολιτεία του αν χρηστούς ή κι' επιβλαβείς. 'Αλλά του άκου! 'Όσα κι' αν σκέπτεται ή φιλοσοφία, ή πείρα των αίωνων δείχνει πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ποίηση, χωρίς τραγούδι, όπως δεν μπορεί να ζήσει και χωρίς άερα. Είναι το φυσικό ξεχειλίσμα της ψυχής του, της καρδιάς του, το τραγούδι που ανεβαίνει στα χείλη του αδόρμητο. 'Η τέχνη αυτή είναι ξυφωτή. Μπορούμε να πούμε, ότι θεραπεύει

μία φυσική ανθρώπινη ανάγκη. Και κάθε ανάγκης ή θεραπεία ωφελεί τον άνθρωπο, τον κάνει καλύτερο, ζωτικότερο, δυνατότερο κι' ευτυχέστερο. Τί άλλη μεγαλύτερη ωφέλεια θέλετε; 'Η διδακτική λεγόμενη ποίηση, εκείνη που μάς δίνει γνώσεις και συμβουλές, είναι ίσως λιγότερο ωφέλιμη από το απλό άλλ' αναγκαίο εκείνο ξεθύμασμα που αποτρέπει ένας ύμνος στην άνοιξη ή στη φύση, είτε τον φάλλουμε μεις οι ίδιοι,—δεν έχουμε το δώρο,—είτε τον ακούμε από άλλον που άπηχει τά ίδια μας αισθήματα.

Φυσικά, τα ποιητικά είδη είναι πολλά και ποικίλα. 'Αναλόγως των αισθημάτων που εκφράζει και των φυσικών αναγκών που θεραπεύει, έχουμε ποίηση χαρούμενη ή μελαγχολική, σοβαρή ή παιχνιδιάρη, διηγηματική ή περιγραφική, εξομνητική ή επικριτική (σατυρική). Και πάλι έχουμε ποίηση θρησκευτική, (ύμνοι και ψαλμοί), πολεμική, (θύρια), βαρική, πατριωτική και καθεξής. Το έλεγείο εξαίρετα που ρωτά ο φίλος μας, είναι λυπητερό είδος και σήμερα μάλιστα είναι συνώνυμο με το μοιρολόγι. Λυρική πάλι ποίηση λέμε σήμερα,—γιατί στην αρχαιότητα λεγόταν έτσι κάθε είδος ποιήματος που «εψάλλετο προς λύραν»—την υποκειμενική ποίηση που εκφράζει αισθήματα κι' εντυπώσεις του ποιητή, κατ' αντίθεση προς την επική, την αντικειμενική, που είναι ένα έμμετρο μυθιστόρημα και προς τη δραματική που είναι το κρέμα εκείνο της λυρικής και της επικής, που βλέπουμε στο άρχαιο και το νεώτερο κάποτε θέατρο. 'Όσο για το σονέτο, αυτό είναι είδος λυρικού ποιήματος δικής του ιδιομορφίας: δεκατετράστιχο με ωρισμένες ομοιοκαταληξίες.

Θα μου ήταν αδύνατο να σ'ε δώσω εδώ κατάλογο κι' εξήγηση όλων των ειδών. Είναι πάρα πολλά. Κι' ες αετιζονται μάλλον με την ούσια, όπως το έλεγείο, και ες αετιζονται μάλλον από τη μορφή, όπως το σονέτο. 'Αδιάφορο! προς το παρόν αρκεί να ξέρετε τη μεγάλη αυτή ποικιλία των ειδών της Τέχνης, που θα την καταμάθετε αργότερα από κανένα βιβλίο ειδικό. 'Επίσης και τη στιχουργία, που είναι άλλη, ολόκληρη Τέχνη ξεχωριστή. Γιατί τα λεγόμενα μέτρα είναι πολλά και ποικίλα. Και τά μαθαίνουμε ευκολότερα με το αυτί μας, διαβάοντας ρυθμικά και προσεκτικά διάφορα ποιήματα, παρά με τη Στιχουργική, που έχει τους κανόνες. 'Αλλά κι' αυτό πρόωρο μάθημα για σ'ε. Προς το παρόν αρκεί να ξέρετε, ότι ναι, χωρίς να συμβαίνει τίποτα, υπάρχουν και στίχοι χωρίς ομοιοκαταληξία, που λέγονται έλευθεροι. (π: χ: των δημοτικών τρα-

γουδιών και πολλών του Σολωμού και του Βιλαώριτη.) 'Επίσης, ότι στο ίδιο ποίημα, οι μισοί στίχοι μπορεί να έχουν από δεκαπέντε συλλαβές, κι' οι άλλοι μισοί από επτά. 'Ο ρυθμός αρκεί να διατηρηται ο ίδιος.

'Αφίνω δ'ε ότι κάποτε, στο ίδιο ποίημα μπορεί να ανακατεύονται κι' οι ρυθμοί, όπως π: χ: στας 'Ιάμβους κι' 'Αναπαιστούς του Παλαμά.

Τίποτ' άλλο.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

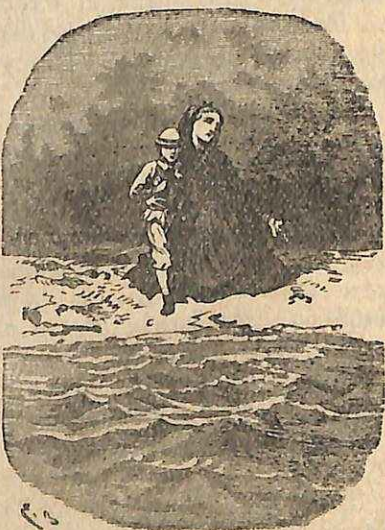
[Μυθιστόρημα του 'Ακαδημαϊκού JULES SANDEAU]

Β'. (Συνέχεια)

'Όσο μεγάλωναν τα πλούτη τους, τόσο μεγάλωνε κι' η αγάπη τους. Είχαν αποκτήσει και τρία χαριτωμένα παιδιά, τρία αγοράκια, όμορφα σαν την άχτινα του ήλιου, και τάχαποδσαν, α δεν ξέρετε πως τάχαποδσαν!.. 'Αλλοίμονο όμως! τα τρία εκείνα αγοράκια, ή χαρά των γονέων τους, τους έγειναν ατρία λύπης μεγάλης.

Το μεγαλύτερο, ένα έγεινε έξη χρονών, ενφ' ως τότε ήταν δροσερό κι' εδρωτο, άξαφνα κιτρίνισε, μαράθηκε. θασχνίστηκε λίγους μήνες κι' έπειτα πέθανε. Φαντασθήτε τη λύπη του πατέρα και της μητέρας, γιατί πως να σ'ε την παραστήσω εγώ;.. 'Αν υποθέσομε ότι ο άνθρωπος σ'ε αυτόν τον κόσμο πρέπει να πληρώνη την ευτυχία του, ω βέβαια που οι δυστυχισμένοι εκείνοι γονείς την επλήρωσαν πολύ άκριβ'α με το θάνατο του παιδιού τους! 'Ενόμιζαν μάλιστα πως ή πληρωμή ήταν υπεραρκετή, ώστε να μ'ην είναι άδύνατοι να δώσουν και τίποτε άλλο.

Κι' όμως, ύστερ' από δυο χρόνια, και το δεύτερό τους παιδί έθανε σαν το πρώτο. 'Όταν έγεινε κι' αυτό έξη

«Σ'ε γνώμωνω, θάλασσά μου, που μου τό έσωσες!»

χρονών, άρχισε να μαραίνεται, να φθίνει, κι' ύστε ή επιστήμη των γιατρών, ούτε ή σουργή των γονέων του κατόρθωσαν να το σώσουν. Πέθανε με το χαμόγελο στα χείλη και τά χεράκια του έσφιγγαν έλαφρά, χαί'ευστικά, το λαιμό του πατέρα.

'Όστε από τα τρία παιδιά, τά χαριτωμένα αγοράκια, άπόμεινε μόνος ο Στέφανος.

Φαντασθήτε τώρα τους καθημερινούς φόβους και τρόμους των άτυχων γονέων, όταν έβλεπαν ότι το μονάκριβο πιά παιδί τους επλησίαζε να φθάση την ηλικία, που το δρέπανο του Χάρου είχε θερίσει τά δυο άλλα! Φαντασθήτε την άπελπισία τους, όταν παρατήρησαν τά πρώτα συμπτώματα του μαραζμού! Ναι, ο Στέφανος μαραινόταν σαν το λουλούδι που δεν ποτίζεται ταχτικά, κι' η άρρώστεια με μεγάλη όρμη προχωρούσε. Προσάλεσαν ένα-ένα όλους τους περίφημους γιατρούς του τόπου και δεν ήξεραν πιά που να καταφύγουν!

Κοντά στο σπίτι τους, στον ίδιο δρόμο, καθόταν ένας γιατρός, που δεν είχε βέβαια μεγάλη φήμη, στη γειτονιά όμως είχε αποκτήσει υπόληψη καλού και τίμιου γιατρού. 'Αποφάσισαν λοιπόν να τον συμβουλευθούν κι' αυτόν και τον προσκάλεσαν.

'Ο γιατρός της γειτονιάς έτρεξε με προθυμία. Κι' ήταν ένας άνθρωπος ήρεμος, λιτόκι μελαγχολικός, με ωραία μάτια και βλέμμα διαπερατικό. 'Ακουσε με προσοχή τη διήγηση των γονέων, που συχνά την έκοψαν δάκρυα και λυγμοί, κι' άφου έξέτασε προσεκτικά το άρρωστο παιδί, στάθηκε άκίνητος και σιωπηλός.

Σε λίγα λεπτά της ώρας, είπε στην άπαρηγόρητη μητέρα:

—Κυρία μου, ένα μόνο γιατρό έσ'ερω'ς όλο τον κόσμο,—ένα μόνο, άκούετε;—που θα μπορούσε να σώση το παιδί σας,

—Ποιός είναι; πως ονομάζεται; φώναξε εκπληκτική ή μητέρα.

—Βέβαια δεν είμαι εγώ, αποκρίθηκε ο γιατρός. 'Εκείνος όμως που έννοώ, είναι ο δάσκαλος όλων μας. Εδ'ετυχής ο άνθρωπος που κατορθώνει κάπου-κάπου να του παίρνη ένα λόγο μια συμβουλή, γιατί τις συμβουλές του τις κρατεί πολύ μυστικές. Κι' οι άρρωστοι σ'ε αυτόν πρώτα-πρώτα έπρεπε να

προστρέχουν, αυτόν να συμβουλευώνται, ενφ' απεναντίας οι περισσότεροι πάνε στο καλό, μόνο και μόνο γιατί δεν έφρόντισαν να ζητήσουν τη συμβουλή του.

—Λοιπόν, έσοχώτατε! Τ'ονόμά του, την κατοικία του! Νά τον φωνάξουμε άμέσως!

—'Αδικο θα χάσετε τους κόπους σας! 'Ο γιατρός αυτός δεν κουνιέται ποτέ από κεί που βρίσκεται, δεν σκοτίζεται και δεν ένοχλείται γι' αγάπη κανενός. Κι' οι βασιλιάδες ακόμα είναι άποχρεωμένοι να πηγαίνουν να τον βρίσκουν. Το'υτο όμως έχει το

«—Σ'ε χρόνο το πολύ, θα πάη να βρή τάδε φάρμακα του...»
(Σελ. 13, στ. γ')

καλό, ότι μικρούς και μεγάλους, φτωχούς και πλούσιους, τους δέχεται με την ίδια προθυμία, όταν πηγαίνουν ζητώντας τη βοήθειά του.

—'Αχ! φώναξε ή μητέρα, εγώ θα πάω να τον βρω, ως είναι και στην άκρη του κόσμου!

—Μάλιστα, κυρία μου, αποκρίθηκε ο γιατρός ζωηρά. Και θα κάμετε πολύ καλά να μ'ην περιμένετε να φύγετε άβριο. Φύγετε σήμερα, σ'ε μια ώρα, αν μπορείτε. 'Ο γιατρός που σ'ε συνιστώ είναι ή Φύσις και σ'ε αυτόν σ'ε συμβουλευώ να έμπιστευθήτε το παι-

δί σας. Δεν μπορώ να σ'ε έγυθηώ για την όριστική θεραπεία του, σ'ε βεβαιώ όμως ότι αν μείνη εδώ, σ'ε ένα χρόνο το πολύ θα πάη να βρή τάδε φάρμακα του.

—Θεέ μου!...

—Ναι, απομακρύνετε το από την πρωτεύουσα, πηγαίνετε το σ'ε κανένα παραθαλάσσιο, σ'ε κανένα χωριουδάκι που να βλέπη στον άπέραντο Ωκεανό. Δόστε του έκταση, άερα, ήλιο, όρίζοντα. Συνηθίστε τά πόδια του να τρέχουν στην άμμο κι' αφήστε το σώμα του να τ'ε άλατιση το άλάτι της θάλασσας. Κι' άμ' αναλόγη και δυναμώγη, αφήστε το

έλευθερο να τρέχη σαν τά πουλάρια στο λιβάδι. 'Όπου κι' αν πάτε, θα βρήτε μικρά παιδιά της ηλικίας του άπαρχουν παντού. 'Αφήστε το λοιπόν να ανακατευθ'ε μ' αυτά, να λάβη μέρος στα παιχνίδια τους, να κυλισθ'ε στην άμμο μαζί τους. Μή το παραφυλάτε ούτε από τον άνεμο ούτε άπ' τη βροχή κι' άφίνετε το να τρωη και να κοιμάται όσο θέλει. Κι' ες λείπουν τά φάρμακα, είναι όλως ιδιόλου περιττά. 'Η Φύσις είναι πολύ σοφώτερη από την 'Ιατρική Σχολή του Παρισιού κι' α'ότη μόνο κάνει άληθινά θαύματα.

Αυτά είπε ο καλός εκείνος γιατρός, χαιρέτησε κι' έφυγε.

'Η κυρία Ειρήνη είχε ακούσει άλλοτε πολλά καλά για το μικρό χωριό Πουλίγγο, όπου μια φίλη της είχε περάσει ολόκληρο καλοκαίρι.

Κι' αποφάσισε άμέσως να πάη εκεί.

Την ίδια λοιπόν ήμέρα, απόγευμα, μ'ηκε στο σιδηρόδρομο, έφταςε σ'ε μια παραθαλάσσια πόλη, από κεί πήρε το δαπύρι, έφθασε στην έπαρχία όπου ήταν το χωριό, μ'ηκε στο λεωφορείο και σ'ε μια ώρα βρισκόταν στην παραλία εκείνη του Ωκεανού, όπου ή Ζωή κι' ο Θάνατος θα πολεμούσαν, ποιός πρώτος να κερδίση το παιδί της.

Ποιός άραγε θα νικούσε;

Γ'
Νεκρανόσταση

Λοιπόν ένίκησε ή Ζωή!

Σε λίγες έβδομάδες, ο μικρός Στέφανος άρχισε να παίρνη επάνω του, σαν το λουλούδι που μαραινόταν πριν στη σκιά χωρίς ήλιο και πότισμα.

(Έπεται συνέχεια).

Μεταφράσεις Π. Γ. Φ. και Γ. Ε.

λης, μπορείτε να ταγοράσετε ανταλλαγή δέν γίνονται) Θαλασσοπούλι (βραβεϊόν έστειλα) Καβούρ (τάς έλαβα) όχι, εδώ τώρα κάνει καλόν καιρό ευχαριστώ πολύ για το ποίημα) Χαμίνι (φωτογραφία έλήφθη, βραβεϊόν έστειλά) Ίσπότην "Υδρας (χαίρω που έγινες συνδρομητής και σ' ευχαριστώ για όσα γράφεις· περιμένω και σου εύχομαι να πάρης το Α' Βραβείο του Εσπαθώματος· αλλά, ξέρεις, είνε λιγάκι δύσκολο· δέν αφήνουν οι άλλοι) Κόντε Ραπανάκη (το ζήτημα πέρασε πιά, είναι... περσινό· το γράμμα σου όμως πάντα όραιο) Αφελή Κυπριοπούλαν (πολύ ευχαρίστως δά σου τὰ προμηθεύω άμα στείλεις τὰ ροήματα) Θύελλαν (το έστειλα) Ψαριανό Ναυτόπουλο (να! άφου έχεις μάστιχα και πευδώνυμο) Διαβολόπαιδο (διεβίβάσθη) Εύτυχή "Ελληνα (έλαβα, ευχαριστώ, καλό ταξίδι) Καρλόταν (διεβιβάσθησαν) Ξανθόν Βιολιστήν (ή Ε. Β. μου έγραψε από την Τήνο) Άσπρο Συννεφάκι και Άφροισμ. Κύμα (φυσικά! τέτοια παιδιά ήταν δυνατό να έγγραφον; για να κάνουν τα φύλλα σας σε τέτοιο χάλι, δά πη πως δέν ξέρουν ούτε να διαβάσουν, ούτε να εκτιμήσουν) Δακρυσ. Ζωήν, Δούκαν Παπαδάκη, Άνδρέαν Μάμαλον, Ακούατιο Γέλιο κτλ. κτλ. Ένοσίχθονα Ποσειδώνα, Έύλον "Απελκήκτον (έλαβα, ευχαριστώ.)

Πατρίδα του Διογένους, Νικ. Κολόμβον (έστειλα.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 206ου Διαγωνισμού Λόσεων. Αι λύσεις έγιναν μέχρι της 10 Φεβρουαρίου αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δέν θά έχουν άνομη δημοσιευθή.)

12. Δεξιόγραφος

Έκ των δύο μου τμημάτων, Τόνα τάλλο συμπληρωί Και το δεύτερο το πρώτο Κυβερνή και διατηρεί. Τ' όλο, πάλι, του δεύτερου Έκτελει την έξουσία Και μ' αυτό έχει το πρώτο Τάξη, ασφάλεια, ήσυχία.

Έστάλη υπό του Φιλελεύθ. Κερκυραίου

13. Συλλοβόγραφος

Καταράζω μ' ένα ρω Και μεγάλως άπορώ Πώς διψούσα από καιρό Και μου έγινε το χατήρι Να πιω μέσα σε ποτήρι!

Έστάλη υπό του Ίωνος

14. Μεταγραμματισμός

Πολύτιμο πετράδι Αλλάζει το λαιμό Και βασιλιάς άρχαίος Γίνεται στο λεπτό.

Έστάλη υπό του Άφρι μ. Κύματος

15-19. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος έκαστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις: Τήνος, βάπτω, Κείος, δάν, Ίβις. Έστάλη υπό της Άλασσ. Καμελίας

20. Παίγνιον

α		α		α
	α		α	
α		α		α
	α		α	
α		α		α
	α		α	

Είς τα κενά τετραγωνίδια να τεθούν σύμφωνα ώστε να σχηματισθούν όριζοντίως έξη λέξεις.

Έστάλη υπό τ. Κυμ. τις. Κωνσταντίνου

21. Αίνιγμα

Έκρινε το Χριστό το άρσενικό [μου], Άγία της Γραφής το θηλικό [μου]

Έστάλη υπό του Ριγολέττον

22. Μαγική Είρων άνευ είνονος

—Σε παρακαλώ, Τάκη, να μου φέρεις το γιατροκό μου.

—Που άπ' όλα;

—Αυτό που σου είπα.

Έστάλη υπό Γεωρ. Ν. Μεταξά

23. Ποικίλη Άκροστιχίς

Το πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, το δεύτερον της δεύτερας, το τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξής, άποτελούν Μούσσην:

1, Άρχαίος ποιητής. 2, Νήρος των Κυκλάδων. 3, Ευαγγελιστής. 4, Ήπειρος. 5, Κράτος της Ευρώπης. 6, Άγιος ή βασιλεύς. 7, Έρως Σπαρτιάτης.

Έστάλη από τη Φιλελ. Έλληνοπούλα

24. Έλλιπασύμφωνον

ααα - α - η - υη

Έστάλη από το Άσπρο Συννεφάκι

25. Γρίφος

Μ' 1 όνος
Ο όνος
Κ όνος

Έστάλη από του Τελευτ. Παλαιολόγου

Διά τους Γαλλομαθείς

26. Συλλαβική Άκροστιχίς
Αί δεύτεραι συλλαβίαι των κάτωθι λέξεων, μεταφραζόμεναι γαλλιστί, σχηματίζουν περιήρμον πρωτεύουσιν.

1, Περίστασις. 2, Σταθερά. 3, Μικρά. 4, Λεμβούρος (και είδος πύλου) 5, Συμπληρω.

Έστάλη υπό του Πανταχού Παρόντος

ΛΥΣΕΙΣ

των Π. Άσκήσεων του φύλ 34

484. Μενέλαος (μένε, λαός.) —

485. Νέφος (ναί, φως.) — 486. Λύρα-λίρα. — 487. Το σφρυγγάρι.

488. ΠΟΥΛΑΧΕΡΙΑ 489-493. Διά ΠΑΝΑΜΑΣ του Μ: δρ

ΠΑΝΣΥ μή, μανία,

ΔΙΣ νόμος, τρέ-

Α μος, τούος.

—494. Όταν είνε έτη από Χρ.

στού. — 495. ΔΕΛΤΑ-ΗΑΙΟΣ-ΛΑ-

ΛΙΑ (Δηλος, Έλαία, Αιολή,

ΤοΙούτος, ΆΣΑφής.) — 496. Τυ-

φλός τὰ τ' ότα τόν τε νοΐν τὰ

τ' όμματα. — 497. Τὰ της τόχης

άστατα. (τὰ, τ' εις τι. χ' εις σε

τὰ τλ.) — 498. Le râteau. — 499.

Α bon chat bon rat.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πόσων τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 50, καὶ μὲ κερφαλά λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προκληρῶν ἔστιν ἀπαράτητη.

(ΚΓ' --- 21)

Ὅσα Διαπλασόπουλα θέλουν, ἄς μοῦ στείλουν Μ. Μ. καὶ μὴ καλλιτεχνικὴ κάρτα στὴ Διοη: Γιάννην Καμαρινάκη, Ζήνωνος 36, Ἀθήνα. Θὰ βραβεύσω χωριστά. — ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΔΟΥΔΙ

(ΚΓ' --- 22)

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ. Μόλις μπανίσαιμε τὰ ρουσφετάκια πού μᾶς κίνησαν ὁ ΑΡΗΣ, ὁ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ καὶ τόσοι ἄλλοι, σκεφτήκαμε πῶς νὰ τοὺς ευχαριστήσουμε. Γιατὸ ἰδρύνουμε τὸ Τάγμα τῆς Κατσαρόλας καὶ διορίζουμε τὸν ΑΡΗ (ΓΙΑΝΝΗ ΧΙΔΗΡΟΓΛΟΥ) Μεγαλόσταυρο τ. Τάγμ. τ. Κατσαρόλας τὸν ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ (Κ. ΔΕΥΚΑΔΙΤΗ) ἱσπότη τοῦ Τάγμ. τ. Κατσαρόλας. Τὸν Ἀσημένιο Σταυρὸ τοῦ Τάγματος δίνουμε σόσους ἄλλους ἔχομε ἀποκαλύψει.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΒΕΤΣΟΣ Ἀρχιὑπότηδες τ. Τάγμ. τ. Κατσαρόλας

(ΚΓ' --- 23)

Μυστηριώδης Ἰσπεία, φαίνεται ὅτι τώρα βγάξεις γαλαξίας. Κύττα Ἀγγεῖαν (ΚΒ'—1160). Σάν σου βαστάξῃ δέξου τὸ στοίχημα. Ἀπάντησε τάχιστα.

Ἰσπότης

Δοξαζμένη Γαλανόλευκη

(ΚΓ' --- 24)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ. Ἄ μὲν. Α' βραβεῖον: Φιλελεύθ. Θράξ. Β': Κύμα τ. Ἐλλησιπόντου. Λοιποὺς στείλαντας ευχαριστῶ θερμότατα.

Ζεζάνιον τοῦ Πέρα

(ΚΓ' --- 25)

ΑΡΗ: γιὰ τίς σπουδαῖες σου ἀποκαλύψεις τοῦ 53ου φύλου, δέξου ἕνα μάτσο ραπανάκια... γιὰ τὴν δρεξή καινούργιων ἀποκαλύψεων! ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 26)

Μά, παιδί μου ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, μὴ μᾶς κρυώνεις πιά!.. Ἐπειτα ἔχομε καὶ χειρόνα! Φύλαξε τίς ἀποκαλύψεις σου γιὰ τὸ καλοκαίρι!!!... ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 27)

ΚΟΔΡΙΚΤΟΝ Ὑποψήφιος Διαγωνισματοῦ (Ἄν ἀντάλλασσιν πλέον Μ.Μ. καὶ σ.ρ.)

(ΚΒ' --- 28)

Σύλλογε Ἀνίχτες, θερμὰ συγχαρητήρια πού μὲ ἀνεκάλυψες.

ΚΟΔΡΙΚΤΟΝ ἢ ΓΕΩΡ. ΚΑΝΑΡΗΣ

(ΚΓ' --- 29)

Ἡρώς τ. Κιουτάχειας = Ἀνδρ. Ραζόπουλος, Νεαρός Ντέ-τεκτιβ = Γεώργιος Κουρεμπής.

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' --- 30)

Διαπλασόπουλα, ψηφίστε τὸ ψευδώνυμο ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ.

(ΚΒ' --- 31)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΣΜΥΡΝΗΣ», «Ποῖον ὄνομα προτιμᾷτε καὶ γιατί; Προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα 100 δραχμῶν. Συμμετοχὴ 50 λεπτῶν. Διαις: Βεῖνόγλου, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήναι.

(ΚΓ' --- 32)

ΗΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔ Στὸ Δημοψήφισμα

(ΚΓ' --- 33)

Ποιὸς μπορεῖ νὰ βοῇ τὸ Ἀντιπανωϊκὸν καὶ Ἀντιλερικό; — ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΛΟΥΚΙ

(ΚΓ' --- 34)

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασούλες, ζητῶ τὴν ὑποστήριξή Σας. — Ονειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' --- 35)

Διαπλασόπουλα, χαρίστε ἐν ψῆφῳ στὸν Κόντε Ραπανάκη Κάτω τὰ κόμματα.

(ΚΓ' --- 36)

Τρελλὴ Χορευτρία, ευχαριστῶ έστειλα. Ξανθὴ Βιολιστὴ περιμένω. — Ξανθὸς Βιολιστὴς

(ΚΓ' --- 37)

Ὅλοι δοοὶ αἰσθάνονται, πρέποντα ψηφίσουν τὴν ΨΥΧΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΕΘΝΙΚΟ ΠΟΘΟΝ καὶ τὰ ψευδώνυμα τῶν ΘΩΡΙΑΜΒΟΥ.

(ΚΓ' --- 38)

Μαζὶ μὲ τὴν ἘΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ ψηφίστε καὶ τὴν

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

στὸ φρεσινὸ Δημοψήφισμα

(ΚΓ' --- 39)

Ἡ περιουσιὴ Ἀροαρία ἐμφανίζεται ἐφέτος μὲ τὸ ψευδώνυμον Κόμησος τῶν Ἀχαρνῶν

(ΚΓ' --- 40)

ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ. — Δεσφωμένη Πατρίδα, Μικράς, Ζωηρὰ Φλόξ = Ἀδελφ. Τζίκια. (Γιὰ τιμωρία σας!!!)

Ίουλιανός, Ὑπερήφανο Ἐλαιο

(ΚΓ' --- 41)

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα καὶ ὁμορφῶν νησιῶν μας, ζητῶ τὴν ὑποστήριξή σας. Τραγοὶ τῆς Ἐνώσεως καὶ φίλοι, ἐνθαρρύνετε τὴν φιλίαν μας.

Ἀθάνατῃ Ἐλλὰς (Ὀνειρο τῆς Κύπρου)

(ΚΓ' --- 42)

Γιὰ τὸ Νέο Ἔτος: Διαγωνισμὸν συνταγῆς βασιλόπιτας. 50 θεσμίαι δέμημος συμμετοχὴ 50 πτον. Γεωργακοπούλου (διὰ Σ. λογον) Παλαιὸν Φάληρον. Ἀνάλαμβάνομεν τὰ κόλυβα.

Περὶδρόμω

(ΚΓ' --- 43)

Φαραώ. — Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Μ. Μ. 1ος Ἀχιλλεύς (Ἀφελ. Γυμνασιόποις). 2ος Τριανταφυλλένια (Ἀμυδρὰ Δελφίς, Δόξα Ματωμένη). Δοῦνται ἐπαινοῦνται. — Συμμαχία: Μ. Διὰ τὸ Δημοψήφισμα ἐκθέτομεν τὰ ἰδιαιτὰ ψευδώνυμα Ἐλλάδας Ἀγκυλιά, Δόξα Ματωμένη, Πανταχού Παρόν, Ἰδιδες τῶν Ἑλλήνων. Ἐκτιμῶνται ἰδιαιτέρως καὶ ψηφίστε Ἐμπρός!!!

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μ. ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2

τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυῖας ἄλλως δέν εὐθυνόμεθα διὰ ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν